

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **pprap. P. R.**
bytem [adresa]

zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, Písek

proti

žalovanému: **Policejní prezidium**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 4. 6. 2015, čj. PPR-18073-16/ČJ-2014-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 4. 6. 2015, čj. PPR-18073-16/ČJ-2014-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále též „žalovaný“) ze dne 4. 6. 2015, čj. PPR-

18073-16/ČJ-2014-990131, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru (dále též „služební funkcionář“) ze dne 28. 3. 2014, č. 403/2014. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář podle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“) zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou práci přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. od 1. 1. 2011 do 6. 11. 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém uvedeném kalendářním roce.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 9. 6. 2015, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že ze spisového materiálu doplněného v odvolacím řízení (čl. 37 až 69 správního spisu), zejména „analýzy přesčasové práce“ a na ni navazující evidence průběhu služby žalobce a jeho plánů služeb a plánů služeb, kterými je dokladována důvodnost nařizování služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., z vyjádření vedoucích příslušníků Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „ÚOUČ“) a dalších založených dokumentů, je zřejmé, že žalobci byla služba přesčas nařízena v případech a z důvodů, které žalovaný následně popsal na str. 3 – 7 napadeného rozhodnutí.
4. Pokud jde o výkon služby přesčas v rozsahu 5 hodin nařízený žalobci dne 17. 1. 2011, služba přesčas byla dle žalovaného nařízena, protože musela být zajištěna realizace mimořádného ochranného opatření v důsledku neplánované činnosti chráněné osoby.
5. Dle plánů služeb byla služba přesčas ve dnech 24. – 25. 2. 2011 v rozsahu 24 hodin žalobci podle žalovaného nařízena, protože došlo ke kumulaci nepřítomností příslušníků, když konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkům OEČ 225 624 ve dnech 24. – 26. 2. 2011, OEČ 278 275 ve dnech 24. – 26. 2. 2011, OEČ 275 444 ve dnech 24. – 26. 2. 2011, OEČ 248 812 ve dnech 24. – 26. 2. 2011 a příslušníkovi OEČ 261 004 bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě ve dnech 22. – 28. 2. 2011. Žalovaný doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 3x SV, 2x PN a 4x ŘD, když správně mělo být podle žalovaného uvedeno – 4x ŘD a 1x SV. V daném případě se však dle žalovaného jedná o zřejmou písařskou nesprávnost, která nemá vliv na meritum věci, neboť ke kumulaci nepřítomností jiných příslušníků skutečně došlo.
6. Ke službě přesčas nařízené dne 3. 3. 2011 v rozsahu 11 hodin žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu je zřejmé, že služba přesčas byla nařízena z důvodu bezpečnostní akce SENÁT.
7. Z plánů služeb bylo dle žalovaného dále zjištěno, že služba přesčas ve dnech 11. - 12. 3. 2011 v rozsahu 18 hodin byla žalobci nařízena, protože došlo ke kumulaci nepřítomností příslušníků, a to konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkovi OEČ 253 025 ve dnech 11. – 13. 3. 2011, přičemž tomuto příslušníkovi bylo dne 10. 3. 2011 poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek a ve dnech 16. – 17. 3. 2011 služební volno z důvodu obecného zájmu. Dále bylo dle žalovaného určeno čerpání

dovolené příslušníkům OEČ 275 444 ve dnech 11. – 13. 3. 2011, OEČ 229 341 ve dnech 10. – 13. 3. 2011, OEČ 230 596 ve dnech 10. – 18. 3. 2011. Dále bylo příslušníkovi OEČ 260 686 poskytnuto služební volno ke studiu v akademickém roce dne 11. 3. 2011 a k účasti na soustředění při studiu na VŠ dne 12. 3. 2011. Žalovaný doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 4x SV, 2x PN a 3x ŘD, když správně mělo být uvedeno – 4x ŘD a 1x SV. I v tomto případě se dle žalovaného jednalo o zřejmou písařskou nesprávnost

8. Z plánů služeb pak bylo dle žalovaného rovněž zjištěno, že služba přesčas byla žalobci ve dnech 16. – 17. 3. 2011 v rozsahu 24 hodin nařízena, protože došlo ke kumulaci nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkům OEČ 230 596 ve dnech 10. – 18. 3. 2011, OEČ 284 098 ve dnech 16. – 18. 3. 2011 a OEČ 248 812 ve dnech 16. – 18. 3. 2011, OEČ 245 742 ve dnech 16. – 25. 3. 2011. Dále bylo příslušníkovi OEČ 260 686 poskytnuto ve dnech 16. – 17. 3. 2011 služební volno z důvodu obecného zájmu. Žalovaný i na tomto místě poukázal na to, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 2x SV, 2x PN a 4x ŘD, když správně má být uvedeno – 4x ŘD a 1x SV.
9. Výkon služby přesčas dne 22. 3. 2011 v rozsahu 8 hodin pak byl žalobci dle žalovaného nařízen z důvodu bezpečnostní akce Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.
10. Výkon služby přesčas dne 7. 4. 2011 v rozsahu 6 hodin pak byl žalobci dle žalovaného nařízen z důvodu bezpečnostní akce SENÁT.
11. Z plánů služeb dále žalovaný zjistil, že služba přesčas dne 10. – 11. 4. 2011 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena z důvodu kumulace nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkům OEČ 312 670 ve dnech 10. – 12. 4. 2011, OEČ 324 040 ve dnech 10. – 12. 4. 2011, OEČ 278 252 ve dnech 5. – 17. 4. 2011, OEČ 267 132 ve dnech 10. – 12. 4. 2011 a OEČ 321 127 ve dnech 10. – 12. 4. 2011. Dle žalovaného bylo v prvostupňovém rozhodnutí nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 1x PN a 5x ŘD. Správně mělo být dle žalovaného uvedeno – 5x ŘD.
12. Výkon služby přesčas dne 26. 4. 2011 v rozsahu 12 hodin pak byl dle žalovaného žalobci nařízen z důvodu bezpečnostní akce Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.
13. Výkon služby přesčas dne 27. 4. 2011 v rozsahu 12 hodin byl žalobci dle žalovaného nařízen z důvodu bezpečnostní akce SENÁT.
14. S poukazem na plán služeb pak žalovaný konstatoval, že služba přesčas dne 30. 4. 2011 v rozsahu 6 hodin byla žalobci nařízena z důvodu kumulace nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkům OEČ 324 150 dne 30. 4. 2011, OEČ 278 275 dne 30. 4. 2011, OEČ 259 984 ve dnech 28. – 30. 4. 2011 a OEČ 284 441 dne 30. 4. 2011. Dále bylo dle žalovaného poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě příslušníku OEČ 323 795 ve dnech 29. – 30. 4. 2011. V prvostupňovém rozhodnutí je podle žalovaného opět nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 3x SV a 7x ŘD, když správně mělo být uvedeno – 4x ŘD a 1x SV.
15. Žalovaný doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že žalobce v roce 2011 vykonal 145 hodin služby přesčas, avšak ze spisového materiálu je dle žalovaného zřejmé, že správně má být uvedeno 150 hodin. I v tomto případě se dle žalovaného jedná o zřejmou písařskou nesprávnost při písemném vyhotovení rozhodnutí.

16. Žalovaný uvedl, že z předložených plánů služeb nelze seznat, kdy konkrétně jednotliví příslušníci požádali o určení nástupu dovolené či kdy požádali o poskytnutí služebního volna, neboť fixace prvotního plánu služby v aplikaci EKIS se začala provádět od září roku 2012. Nejsou k dispozici ani žádosti o udělení dovolené/služebního volna, neboť byly skartovány v souladu se skartačními lhůtami, které stanoví závazný pokyn policejního prezidenta č. 222/2011, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky ve své samostatné příloze. Žádosti o dovolenou za rok 2011 byly skartovány na počátku roku 2013. Od 15. 4. 2013 je pak stanovena skartační lhůta 3 roky.
17. Z plánů služeb a žádostí o udělení dovolené/služebního volna bylo zjištěno, že služba přesčas ve dnech 4. – 5. 1. 2012 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena z důvodu kumulace nepřítomností příslušníků, když konkrétně byli uznáni dočasně neschopnými ke službě příslušníci OEČ 281 872 ve dnech 1. – 16. 1. 2012, OEČ 309 260 ve dnech 1. – 31. 1. 2012. Současně bylo příslušníkovi OEČ 321 127 ve dnech 4. – 6. 1. 2012 poskytnuto služební volno ke studiu z důvodu přípravy a vykonání zkoušky na VŠ. Zároveň bylo určeno čerpání dovolené příslušníkovi OEČ 245 742 ve dnech 3. – 6. 1. 2012.
18. Ze shodných podkladů pak žalovaný dále zjistil, že služba přesčas ve dnech 24. – 25. 1. 2012 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena opět z důvodu kumulace nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkům OEČ 259 982 ve dnech 25. – 26. 1. 2012 (zažádal o její určení dne 19. 1. 2012) a OEČ 324 150 ve dnech 19. – 31. 1. 2012. Dále bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě OEČ 281 872 ve dnech 24. – 25. 1. 2012. Zároveň bylo poskytnuto služební volno ke studiu z důvodu přípravy na státní závěrečnou zkoušku příslušníkovi OEČ 321 127 ve dnech 24. – 26. 1. 2012 (o jeho poskytnutí požádal dne 19. 1. 2012) a dočasně služby neschopným byl uznán příslušník OEČ 309 260 ve dnech 1. – 31. 1. 2012. Žalovaný doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 2x SV, 1x PN a 3x ŘD, když správně mělo být uvedeno – 2x ŘD, 1x PN a 2x SV.
19. Na základě těchto podkladů pak žalovaný seznal, že služba přesčas ve dnech 18. – 19. 2. 2012 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena opět kvůli kumulaci nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkům OEČ 281 872 ve dnech 19. – 21. 2. 2012 a OEČ 253 025 ve dnech 18. – 20. 2. 2012. Dále byli dočasně služby neschopnými uznáni příslušníci OEČ 309 260 a OEČ 321 127 ve dnech 1. – 29. 2. 2012 a OEČ 259 095 ve dnech 6. – 29. 2. 2012. Žalovaný doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 1x SV, 3x PN a 6x ŘD, když správně mělo být uvedeno – 2x ŘD a 3x PN.
20. Výkon služby přesčas dne 29. 2. 2012 v rozsahu 15 hodin byl žalobci nařízen z důvodu bezpečnostní akce SENÁT.
21. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že dle plánů služeb a žádostí o udělení dovolené/služebního volna byla služba přesčas ve dnech 4. – 5. 3. 2012 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena z důvodu kumulace nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě – ošetřování člena rodiny příslušníkům OEČ 281 872 ve dnech 2. – 8. 2. 2012 a OEČ 267 132 ve dnech 2. – 6. 2. 2012 (zažádal o jeho poskytnutí dne 29. 2. 2012). Zároveň byli příslušníci OEČ 321 127, OEČ 309 260 a OEČ 259 095 uznáni dočasně neschopnými ke službě ve dnech 1. – 31. 3. 2012.

V prvostupňovém rozhodnutí je dle žalovaného nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 2x SV, 3x PN a 2x ŘD, přičemž správně má být uvedeno – 2x SV a 3x PN.

22. Z obdobných podkladů pak žalovaný zjistil, že služba přesčas ve dnech 9. – 10. 3. 2012 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena kvůli kumulaci nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě – ošetřování člena rodiny příslušníkovi OEČ 302 806 ve dnech 8. 16. 3. 2012 (zažádal o jeho poskytnutí dne 5. 3. 2012). Dále bylo poskytnuto služební volno z důvodu obecného zájmu příslušníkovi OEČ 225 624 ve dnech 9. – 10. 3. 2012. Zároveň byli uznáni dočasně neschopným ke službě příslušníci OEČ 259 095 ve dnech 1. – 31. 3. 2012, OEČ 309 260 ve dnech 1. – 31. 3. 2012 a OEČ 321 127 ve dnech 1. – 31. 3. 2012. V prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 2x SV, 3x PN a 5x ŘD, přičemž správně mělo být uvedeno – 2x SV a 3x PN.
23. Ze shodných zdrojů pak plyne, že služba přesčas dne 14. 3. 2012 v rozsahu 15 hodin byla žalobci nařízena z důvodu kumulace nepřítomností příslušníků, kdy konkrétně bylo určeno čerpání dovolené příslušníkovi OEČ 245 742 ve dnech 13. – 16. 3. 2012 (o její určení požádal dne 9. 3. 2012). Také bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě – ošetřování člena rodiny příslušníkovi OEČ 302 806 ve dnech 8. – 16. 3. 2012 (zažádal o jeho poskytnutí dne 5. 3. 2012). Zároveň byli uznáni dočasně neschopným ke službě příslušníci OEČ 259 095 ve dnech 1. – 31. 3. 2012, OEČ 309 260 ve dnech 1. – 31. 3. 2012 a OEČ 321 127 ve dnech 1. – 31. 3. 2012. Žalovaný doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že se jednalo o tyto nepřítomnosti – 1x SV, 3x PN a 2x ŘD, přičemž správně mělo být uvedeno – 1x SV, 3x PN a 1 ŘD.
24. Dle plánů služeb byla služba přesčas ve dnech 29. – 30. 3. 2013 v rozsahu 24 hodin žalobci nařízena, protože bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě – ošetřování člena rodiny příslušníkovi OEČ 245 742 ve dnech 24. – 30. 3. 2013. V prvostupňovém rozhodnutí je dle žalovaného nesprávně uvedeno, že se jednalo o nepřítomnost z důvodu poskytnutí služebního volna – dárčovství krve, avšak správně mělo být uvedeno, že příslušníkovi bylo poskytnuto služební volno z důvodu důležitých osobních překážek ve službě – ošetřování člena rodiny.
25. Obdobně pak bylo z plánů služeb zjištěno, že služba přesčas ve dnech 20. – 21. 6. 2013 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena, protože příslušník OEČ 323 925 byl uznán dočasně neschopným ke službě ve dnech 1. – 30. 6. 2013.
26. Z plánů služeb, knihy služeb a doplněného spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že služba přesčas dne 29. 6. 2013 v rozsahu 13 hodin byla žalobci nařízena z důvodu bezpečnostního opatření při probíhající rekonstrukci střeženého objektu Senátu Parlamentu ČR, které bylo krátkodobého charakteru a kvůli kterému nelze navyšovat stálý počet příslušníků.
27. Služba přesčas ve dnech 10. – 11. 7. 2013 v rozsahu 24 hodin byla žalobci nařízena z důvodu, že příslušník OEČ 251 202 byl uznán dočasně neschopným ke službě z důvodu služebního úrazu ve dnech 1. – 31. 7. 2013.
28. K odkazu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013 - 41 a ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 4 Ads 15/2012 a souvisejícím námitkám žalovaný uvedl, že po podrobném posouzení jednotlivých důvodů nařízení služby přesčas v rozhodném

období dostál služební funkcionář své povinnosti vyplývající z odkazovaných rozhodnutí, a to vymezit v přiměřeném rozsahu důvody nařízení služby přesčas. Žalovaný doplnil, že odkazované rozsudky se nadto týkaly služby přesčas vykonávané na operačním středisku, pro které je typická neměnnost výkonu služby, což se o ÚOÚČ nedá dle žalovaného vzhledem k charakteru služby, který je ovlivňován zejména vlivy zvenčí, tvrdit.

29. K námitkám brojícím proti výsledku svědka žalovaný konstatoval, že výsledky vedoucích skupin nebyly provedeny proto, že s odstupem času si ani vedoucí skupiny zcela jistě nebude pamatovat, z jakého důvodu byla každá konkrétní hodina služby přesčas žalobci nařízena. Doplnil, že soud v jiných kauzách požaduje alespoň v přiměřeném rozsahu vymezit konkrétní důvody, což služební funkcionář splnil, neboť uvedl na konkrétně nařízené hodiny přesčas buď příslušníky z různých důvodů nepřítomné, nebo to, že se jednalo o bezpečnostní akci. Žalovaný zdůraznil, že v době, kdy byla žalobci služba přesčas nařizována, nebyla stanovena povinnost konkrétního zdůvodnění. Tato povinnost byla soudy konstatována až v průběhu let, načež služební funkcionáři reagovali. Tato skutečnost je dle žalovaného zřejmá již z odůvodnění služby za rok 2013, kdy je uváděn vždy jeden příslušník, za něhož žalobce službu vykonal.
30. K návrhům, aby do spisu byly doplněny prvotní doklady, ze kterých vyplývají informace uvedené v tabulce – kopie knihy služeb, plány služeb, výkazy odpracovaných hodin, harmonogramy služeb od roku 2007, údaje o obsazenosti útvaru za období 2007 – 2008, a další podklady, žalovaný konstatoval, že do spisu byly doloženy všechny relevantní podklady. Doplnil, že do spisu byly vloženy kopie knih služeb, které se vztahují ke konkrétním dnům nařízené služby přesčas, dále plány služeb odvolatele, v nichž vykonal službu přesčas a také plány služeb nepřítomných příslušníků za měsíce, kdy za ně odvolatel vykonával službu přesčas. Žalovaný uvedl, že soud v jiných kauzách nikde nekonstatuje, že samotný příslušník musí být s důvody služby přesčas předem seznámen, to by ostatně odporovalo § 171 zákona o služebním poměru, ale konstatuje, že důvod nařízení služby přesčas musí být zpětně dohledatelný pro potřeby případné žádosti o proplacení služby přesčas, na kterou se vztahuje řízení ve věcech služebního poměru. Dále vysvětlil důvody, pro které nebyly do spisu založeny výkazy odpracovaných hodin a harmonogramy služeb. Žalovaný rovněž poukázal na to, že údaje o obsazenosti útvaru jsou v prvostupňovém rozhodnutí uváděny, a vyjádřil se rovněž k dalším žalobcem uvedeným podkladům.
31. K námitkám souvisejícím se záznamem porady se svědkem ze dne 23. 1. 2014 žalovaný uvedl, že je patrné, že jde o informace, které neodpovídají skutečnosti nebo jsou špatně interpretovány. Uvedl, že z porad řídících pracovníků se audio záznamy nepořizují, záznam proto musel být pořízen tajně a skrytě, bez souhlasu vedoucího příslušníka.
32. K námitce poukazující na nařizování služby přesčas z důvodu personálního podstavu k zajištění běžného výkonu služby a dalším námitkám rekapitulovaným pod bodem V. žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce překrucuje argumentaci služebního funkcionáře. Poukázal na judikatorní vývoj a uvedl, že služební funkcionář se musel ponořit do dokumentů, které existovaly již v době, kdy byla odvolateli služba přesčas nařízena a jejich kopie doložil do spisu. Názoru soudu samozřejmě musel přizpůsobit i svoji argumentaci, a to proto, aby blíže jednotlivé důvody, jako třeba bezpečnostní akce, osvětlil. Tyto námitky odvolatele jsou tedy podle názoru odvolacího orgánu ničím nepodloženou spekulací, a knihy služeb, plány služeb, žádosti o dovolené/služební volna a odůvodnění služebního funkcionáře tuto spekulaci vyvrací.

33. Žalovaný dále nepřisvědčil námitkám týkajícím se knih služeb. K námitkám nepřezkoumatelnosti údajů v tabulce označené jako „analýza“ poukazujícím na to, že údaje v ní nejsou doloženy do spisu, s tím, že za roky 2011 a 2012 není zřejmé, za koho konkrétně žalobce službu přesčas vykonával, žalovaný uvedl, že přezkoumal každou jednotlivě nařízenou hodinu služby přesčas, a to na základě knih služeb, plánů služeb, žádostí o udělení dovolené/služebního volna. Doplnil, že pokud byly zjištěny nedostatky, tak byly vyžádány podkladové materiály a údaje byly uvedeny na pravou míru, viz výše. Pokud nebyly prvotní dokumenty skartovány, tak byly doloženy do spisu. V reakci na názor soudu v jiných kauzách byla dne 15. 3. 2013 prodloužena skartační lhůta pro žádosti o udělení dovolené/služebního volna na tři roky. Do této doby byla skartační doba těchto dokumentů 1 rok.
34. K námitkám poukazujícím na to, že dovolená, ozdravný pobyt a služební volno není důvodem k nařízení služby přesčas, protože neobsahují prvek mimořádnosti, žalovaný uvedl, že tato tvrzení žalobce jsou demagogická. Dle žalovaného se zcela jistě v praxi může stát, že příslušník požádá o udělení dovolené například z důvodu úmrtí v rodině či nemoci osoby, na niž nemůže čerpat volno k ošetřování člena rodiny, přičemž je pochopitelné, že vedoucí příslušník mu tuto dovolenou udělí i za cenu toho, že jinému příslušníkovi pak musí nařídit službu přesčas. Stejná situace nastává dle žalovaného i v případě čerpání služebního volna, které se udělují z mnoha důvodů, jako příklad lze uvést obecný zájem, důležité osobní překážky apod. V praxi pak dle žalovaného často nastává situace, že jeden příslušník onemocní a další požádá o udělení služebního volna, neboť musí manželku doprovodit do zdravotnického zařízení a další příslušník požádá, že potřebuje udělit dovolenou, neboť mu zemřel strýc, který nemá žádné příbuzné, a příslušník musí vyřídit pohřeb. V takovém případě může dle žalovaného nastat kumulace nepřítomností, kterou musí vedoucí příslušník řešit nařízením služby přesčas jiným příslušníkům.
35. K bezpečnostním akcím pak žalovaný poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a vyjádření ze dne 13. 8. 2014. Poukázal na jejich nepravdivost, zejména co do potřeby počtu příslušníků, v řadě případů i co do místa času konání a jejich délky trvání, či důvodů, pro které jsou nařízeny. Uvedl, že to, že se o některé bezpečnostní akci ví dlouhodobě dopředu, neznamená, že má stejný scénář jako ta předchozí, že je předem znám potřebný počet příslušníků pro její zajištění, neboť ten se řídí bezpečnostní situací v době konání bezpečnostní akce. Poukázal na to, že dalšími okolnostmi ovlivňujícími počet nasazených příslušníků je místo konání bezpečnostní akce, charakteristika prostoru nebo objektu, ve které se koná, kdo se jí zúčastní z chráněných osob, předpokládaný okruh a složení hostů, návštěvníků, diváků apod. Bezpečnostní akcí je dle žalovaného potřebné zajistit i takový program, jakým je např. zasedání parlamentu, byť jde v podstatě, z pohledu laika, o pravidelnou činnost, avšak bezpečnostní situace podstatně mění podle programu, a to i v průběhu dne.
36. Námitku, dle níž není zřejmé, zda je neschopnost ke službě v roce 2013 nepředvídatelná, označil žalovaný jako irrelevantní. Pokud příslušník onemocní, tak se vždy jedná o dočasnou neschopnost ke službě. Bezpečnostní sbor nedisponuje podle žalovaného takovými prostředky, jako soukromé společnosti, kde za nemocného zaměstnance přijme jiného zaměstnance na dobu určitou po dobu pracovní neschopnosti svého zaměstnance. Výchování příslušníka k činnosti, které vykonává ÚOÚČ, trvá dle žalovaného řadu měsíců a seznámení s prostředím, v němž vykonávají službu, trvá další řadu měsíců. Podle žalovaného je tedy zřejmé, že po dobu dočasné neschopnosti ke službě musí být zajištěn

výkon služby jinými, stávajícími příslušníky. S nemocí příslušníka, ať krátkodobou či dlouhodobou, nemůže dle žalovaného vedoucí příslušník nikdy počítat dopředu, neboť neví, kdy nastane. Pokud tomu tak je (například plánovaná operace), není dle žalovaného možné na dobu například dvou měsíců přijmout jiného příslušníka.

37. Žalovaný také nepřisvědčil námitce poukazující na obsah kopie doporučení senátu poradní komise v jiné věci s tím, že názor předestřený v tomto dokumentu plyne z neznalosti výkonu služby u ÚOUČ a nekoresponduje s názorem vysloveným v napadeném rozhodnutí.
38. Námitka, dle níž má služební funkcionář „přednastavené rozhodnutí tak, aby nároky zamítal“, plyne dle žalovaného z nevědomosti. Služební funkcionář se k ní podle žalovaného vyjadřoval ve vyjádření ze dne 24. 9. 2014. Všechna rozhodnutí ve věcech služebního poměru všech služebních funkcionářů jsou podle žalovaného zpracovávána v systému EKIS II. Systém EKIS II má pro každé rozhodnutí ve věcech služebního poměru v systému vzor, který je používán při realizaci běžných rozhodnutí ve věcech služebního poměru.
39. Žalovaný závěrem s poukazem na § 54 zákona č. 361/2003 Sb. s tím, že jsou jím nastaveny základní předpoklady pro nařízení služby přesčas. Z pojmu „v důležitém zájmu služby“ je dle žalovaného zjevné, že zákonodárce neměl v úmyslu pouze omezit objem služby konané přesčas (150 hodin v kalendářním roce), ale zamýšlel omezit případy nařizování služby přesčas pouze na situace, kdy to skutečně vyžaduje důležitý zájem služby. S poukazem na § 201 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. žalovaný uvedl, že respektuje judikaturu, která některé situace za důležitý zájem služby nepovažuje a nařízení služby přesčas pokládá za neoprávněné. Rozborem uvedeným na stránkách 3 až 7 napadeného rozhodnutí však žalovaný dospěl k závěru, že služba přesčas byla žalobci nařízena v důležitém zájmu služby. Poukázal na § 112 odst. 2 a § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ad 17/2012 žalovaný doplnil, že ani v ostatních případech nelze služební příjem za službu přesčas do 150 hodin ročně poskytnout, protože podle § 125 zákona má příslušník nárok na služební příjem pouze za službu přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce.

III. Žaloba

40. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se bezezbytku nevypořádává s veškerými důkazy založenými ve spisu, s veškerou argumentací a návrhy žalobce, nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i další judikaturu soudů, hodnocení skutečností a důkazů je naprosto v příkrém rozporu s logikou. Žalovaný pak podle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný dle žalobce úmyslně z úřední povinnosti nezjišťuje veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci, zejména ty skutečnosti, které on sám zná ze své úřední činnosti, které nejsou v silách a možnostech žalobce dokázat a které usvědčují žalovanou z nezákonného postupu. Známé skutečnosti žalovaný podle žalobce překrucuje nebo záměrně opomíjí a rozhoduje v naprostém rozporu s nimi. V neposlední řadě je pak napadené rozhodnutí podle žalobce založeno na nesprávném právním názoru, přičemž žalovaný nedodržel příslušné procesní předpisy, což mělo podstatný vliv na vydání rozhodnutí.

41. Žalobce v návaznosti na rekapitulaci skutkových okolností a obsahu své žádosti v části IV. 1 žaloby posléze ve svých mnoha žalobních námitkách obsažených v dalších částech podané žaloby zpochybňoval postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu a dokazování a především poukazoval na konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že mu byl výkon služby přesčas nařízen v rozporu s § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť nebyly naplněny předpoklady důležitého zájmu služby a předpokladu výjimečnosti. V této souvislosti poukazoval na setrvalý personální podstav v útvaru a konkrétními žalobními body brojil proti závěrům týkajícím se naplnění podmínek § 54 odst. 1 zákona v případě zdravotních neschopností či dalších déle trvajících překážek v práci, dovolených, bezpečnostních akcí a dalších žalovaným uváděných důvodů.
42. Žalobce pak v části VII. žaloby podané především namítal, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na plány služeb, nic takového podle žalobce ve spisu doloženo nebylo a není tak možno zjistit důvody, pro které byly žalobci služby přesčas nařízeny. Žalobce namítal, že *„nemá k dispozici jediný důkaz, který by dovozoval plány služeb“*. Zdůraznil, že si při každém jednání opatřil kopie spisového materiálu, přičemž plány služeb mu nikdy nebyly poskytnuty. Namítl, že pokud byly do spisu doloženy, stalo se tak bez jeho vědomí a bylo tak porušeno ustanovení § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Pro tuto nezákonnost by mělo být napadené rozhodnutí podle žalobce zrušeno.
43. Žalobce přitom v této souvislosti poukázal na to, že žalovaný zastírá účelovost odůvodnění služby přesčas za chyby v psaní. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze podle žalobce zjistit, proč byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí změněny důvody, které byly pro nařízení služby přesčas uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí.
44. Obdobnou argumentaci žalobce zopakoval na str. 18 v předposledním odstavci žaloby.
45. S uvedenými námitkami pak souvisí i poukaz žalobce na to (str. 9 druhý odstavec žaloby), že tabulka analýza služby přesčas uvedená v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje nepodložené údaje. Tyto nepodložené údaje a z ní následující tvrzení jsou dle žalobce nepřezkoumatelné.
46. Městský soud v Praze podotýká, že obsah zbývajících žalobních bodů, který obecně shrnul výše, z důvodu procesní ekonomie a pro větší stručnost na tomto místě konkrétněji nerekapituloval, neboť jejich důvodnost nemohl s ohledem na níže vyložené závěry posuzovat.

IV. Vyjádření žalovaného

47. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v rozsahu souvisejícím se žalobními body trval na tom, že byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž spisový materiál obsahuje podklady vztahující se ke konkrétním důvodům nařizování výkonu služby přesčas. Uvedl, že u žalobcem požadovaných podkladů, které nebyly do spisové dokumentace zařazeny, byla tato skutečnost náležitým způsobem zdůvodněna v žalobou napadeném rozhodnutí. Současně uvedl, že žalobcův zmocněnec se účastnil jednání senátu poradní komise a měl možnost uplatňovat zákonem o služebním poměru zaručená procesní práva. Žalovaný ve svém vyjádření opakovaně zdůraznil, že v souladu s § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, a poukázal na doplnění spisového materiálu.

48. Žalovaný se pak vyjadřoval k žalobním námitkám zpochybňujícím naplnění předpokladů pro nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona. Měl za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s jednotlivými hodinami přesčas vykonanými žalobcem v dotčeném období podrobně zabýval a ve světle judikatury správních soudů uvedl na str. 3 – 7 napadeného rozhodnutí konkrétní důvody, pro které byla služba přesčas nařízena. Nesouhlasil s námitkami žalobce týkajícími zpochybňování naplnění podmínek § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.
49. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

50. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup dány předpoklady vyplývající z § 76 odst. 1 s. ř. s. Soud přitom nenařídil jednání k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť by jejich provedení na dále vyslovených závěrech nemohlo ničeho změnit.
51. Podstata sporu ve věci doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v rozsahu nejvýše 150 hodin konanou v období od 1. 1. 2011 do 6. 11. 2013 spočívá v posouzení, zda byly naplněny podmínky předvídané v § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.
52. Podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. platí, že příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce“. Dle § 54 odst. 2 tohoto zákona platí, že „jestliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídit po dobu krizového stavu a nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1.
53. Podle ust. § 112 odst. 2 věty první zákona č. 361/2003 Sb. příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Soud podotýká, že ústavností tohoto ustanovení se zabýval Ústavní soud v nález ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09, kde neshledal jeho rozpor s ústavním pořádkem.
54. Z ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. pak plyne, že příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
55. Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce nařízena pouze v důležitém zájmu služby (mimo případy krizového stavu nebo výjimečné případy ve veřejném zájmu dle § 54 odst. 2 zákona, kdy lze nařídit službu přesčas i nad rámec tohoto limitu). V takovém případě nedochází k navýšení služebního příjmu, neboť při jeho stanovení je již s případnými přesčasovými hodinami počítáno (§ 112 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník

nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013 - 41)

56. Posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým nevyhověl žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2011 do 6. 11. 2013, je v posuzované věci závislé právě na zodpovězení otázky, zda byly služby přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce nařízeny v souladu se zákonem.
57. Správní soudy se přitom k důvodům nařizování služby přesčas v režimu zákona č. 361/2003 Sb. v minulosti opakovaně vyjádřily. V rozsudku ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011 - 126, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že službu přesčas lze nařídít výjimečně, neboť zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídít nelze. Podmínky, za nichž lze ve smyslu § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. nařídít službu přesčas, pak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, čj. 1 As 183/2015 - 63, takto: (i.) důležitý zájem služby a z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, (ii.) odůvodnění přijetí tohoto opatření a (iii.) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu.
58. Nejvyšší správní soud se pak v navazující rozhodovací praxi vypořádal s celou paletou důvodů užívaných služebními funkcionáři pro nařizování výkonu služby přesčas. V tomto ohledu soud poukazuje především na body 26 – 50 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 258/2017 - 32, ve kterých soud podrobně rozebral jednotlivé důvody nepřítomnosti na pracovišti z pohledu možného nařízení služby přesčas. Za důvod, pro který je možné nařídít práci přesčas v případě nutnosti zastoupení, byla označena např. nepřítomnost příslušníka kvůli pracovní neschopnosti. Naopak relevantními důvody pro nařízení přesčasu není podle Nejvyššího správního soudu vyslání příslušníka na jazykový kurz či jinou odbornou přípravu, ozdravný pobyt, nebo dovolenou. Pokud jde o služební volno, je dle Nejvyššího správního soudu nutné hodnotit, z jakého konkrétního důvodu bylo služební volno poskytnuto. Obdobné závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, čj. 9 As 27/2017 - 31, pak byly Nejvyšším správním soudem reflektovány a dále rozvedeny v rozsudcích ze dne 25. 5. 2018, čj. 4 As 84/2018 - 27, ze dne 25. 7. 2018, čj. 9 As 133/2017 - 35, či ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 207/2018 - 20.
59. Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně akcentoval nutnost provést rozbor toho, zda jednotlivé dílčí důvody absence příslušníků uvedené služebními orgány (dovolená, pracovní neschopnost, služební volno, jazykový kurz atd.) by bylo možno samostatně akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. pro nařízení služby přesčas u příslušníka, který má absentující příslušníky zastoupit. V návaznosti na takto provedený rozbor jednotlivých dílčích důvodů je pak dle Nejvyššího správního soudu nutno provést u každého dne, kdy žalobci byla nařízena služba přesčas, hodnocení, zda ob stojí odůvodnění služebních orgánů poukazující na kumulaci absencí celé řady příslušníků chybějících ze široké palety důvodů.

60. V posuzovaném případě žalovaný odůvodnil nařízení služby přesčas v předmětném období především kumulací absencí příslušníků ÚOUČ z různých důvodů, v některých případech pak jako důvod nařízení výkonu služby přesčas označil realizaci bezpečností akce týkajících se komor Parlamentu ČR. Nařízení výkonu služby přesčas v roce 2013 pak bylo odůvodněno poukazem na služební volno či pracovní neschopnost konkrétně označeného příslušníka ÚOUČ a v jednom případě poukazem na bezpečností opatření při probíhající rekonstrukci střeženého objektu.
61. Žalovaný konkrétní důvody pro nařízení služby přesčas opřel o obsah doplněného spisového materiálu, o analýzu přesčasové práce a na ni navazujících evidencí průběhu služby žalobce, z plánů jeho služeb a dalších plánů služeb, kterými je dokladována důvodnost nařizování služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., a dalších založených dokumentů.
62. Jak bylo rekapitulováno výše, žalobce v podané žalobě mj. namítal, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na plány služeb, nic takového podle žalobce ve spisu doloženo nebylo a není tak možno zjistit důvody, pro které byly žalobci služby přesčas nařizeny. Žalobce namítal, že *„nemá k dispozici jediný důkaz, který by dovozoval plány služeb“*. Zdůraznil, že si při každém jednání opatřil kopie spisového materiálu, přičemž plány služeb mu nikdy nebyly poskytnuty. Namítl, že pokud byly do spisu doloženy, stalo se tak bez jeho vědomí a bylo tak porušeno ustanovení § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. V této souvislosti rovněž poukazoval na změny v důvodech nařízení výkonu služby přesčas v napadeném rozhodnutí oproti prvostupňovému rozhodnutí.
63. Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce v podaném odvolání namítal, že důvody uvedené v tabulce „Analýza přesčasové práce“, obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, obsahují nepodložené údaje a trval na tom, aby byly do spisu zařazeny mj. plány služeb za uvedené období a další podklady.
64. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným pak vyplývá, že žalovaný skutečně, jak vyplývá z jeho poznámky na str. 3 v prvním odstavci napadeného rozhodnutí, v rámci odvolacího řízení rozsáhlým způsobem dokazování doplnil a do správního spisu založil písemnosti uvedené pod čl. 37 – 69 spisu a CD nosič založený pod čl. 50, o jejichž obsah se následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí opřel a z nichž ve výše označené části odůvodnění napadeného rozhodnutí dovozoval důvody, pro které byly žalobci konkrétní služby přesčas v rozhodném období nařizovány.
65. Žalovaný toto doplnění podkladů pro rozhodnutí provedl po prvním jednání senátu poradní komise konaném dne 22. 7. 2014, z něhož byl pořízen záznam evidovaný pod čj. PPR-18073-7/ČJ-2014-990131 (písemnost založená na čl. 34 spisu), a kterého se účastnil zástupce žalobce. Předseda senátu poradní komise následně přípisem ze dne 25. 7. 2014, čj. PPR-18073-10/ČJ-2014-990131 požádal ředitele ÚOUČ o doplnění konkrétně uvedených podkladových materiálů s tím, že budou využity ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Předseda senátu poradní komise především požadoval doplnění plánů výkonu služeb, žádostí o udělení dovolené, žádostí o udělení služebního volna a rovněž dodání bližšího zdůvodnění nařízení služby přesčas na konkrétně označené dny. Této žádosti bylo vyhověno a do spisu byly založeny písemnosti evidované na čl. 37 – 69 spisu včetně CD nosiče na čl. 50 spisu.

66. Žalovaný v napadeném rozhodnutí důvody pro nařízení výkonu služby přesčas opřel právě o takto do spisu v rámci odvolacího řízení doplněné podklady, tj. především o plány služeb, popř. i o žádosti o udělení dovolené/služebního volna. V celé řadě případů přitom žalovaný konkrétní důvody nařízení výkonu služby přesčas oproti závěrům vysloveným v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí změnil, přičemž doplnil, že jedná „o zřejmou písařskou nesprávnost, která nemá vliv na meritum věci, neboť ke kumulaci nepřítomností jiných příslušníků skutečně došlo.
67. Ze správního spisu je přitom zjevné, že žalobce nebyl s takto doplněnými podklady pro rozhodnutí, které žalovaný považoval pro úplné zjištění skutkového stavu věci za klíčové a na nichž posléze založil své meritorní závěry, po jejich založení do správního spisu seznámen.
68. Ve správním spisu je po shora uvedených doplněných podkladech založeno již toliko doporučení senátu poradní komise ze dne 9. 2. 2015, čj. PPR-18073-14/ČJ-2014-990131, kterým senát poradní komise doporučil žalovanému odvolání částečně vyhovět a prvostupňové rozhodnutí změnit, a odlišné stanovisko členky senátu poradní komise ze dne 25. 5. 2015, čj. PPR-18073-15/ČJ-2014-990131, jehož obsah byl z velké části převzat do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
69. Žalobci je třeba přisvědčit, že mu bylo upřeno právo seznámit se s obsahem podkladů, jejichž doplnění do správního spisu v průběhu správního řízení požadoval, a které byly po jejich doplnění do spisu základním a klíčovým zdrojem skutkových zjištění, z nichž žalovaný dovozoval důvody, pro které byl výkon služby přesčas žalobci v konkrétních případech nařizován.
70. Soud připomíná, že podle § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. má účastník řízení právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům. Rovněž má dle uvedeného ustanovení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.
71. Soud si je vědom toho, že řízení ve věcech služebních tvoří jeden celek, přičemž žalovaný není s ohledem na § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2017 oprávněn rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, naopak je v důsledku upřednostnění apelačního principu oprávněn a současně povinen odstranit případné vady a napravit nedostatky řízení v prvním stupni včetně případného doplnění dokazování (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 6 Ads 33/2013 - 31). Soud tedy v žádném ohledu nezpochybňuje, že by žalovaný nebyl oprávněn v rámci odvolacího řízení doplnit podklady pro rozhodnutí způsobem či v rozsahu, jakým tomu učinil v nyní posuzované věci.
72. Nelze však připustit, aby žalobce nebyl v takovém případě s podklady pro rozhodnutí, jakkoli k jejich doplnění došlo až v odvolacím řízení, před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámen. Je tomu pak zvláště tehdy, pokud žalovaný založil své meritorní rozhodnutí právě na těchto podkladech, jejichž doplnění žalobce do spisu sám požadoval a s jejichž obsahem žalovaný žalobce před vydáním rozhodnutí neseznámil a neumožnil mu k nim podat své vyjádření.

73. S žalovaným přitom nelze s ohledem na výše popsané skutečnosti souhlasit v tom, že by žalobce byl prostřednictvím svého zástupce se všemi podklady pro rozhodnutí seznámen. Klíčové podklady rozhodné pro meritorní posouzení věci byly do spisu doplněny teprve poté, co se zástupce žalobce účastnil jednání senátu poradní komise a kdy tedy teoreticky naposledy mohl zkoumat obsah správního spisu. Soud tedy nemá pochybností o tom, že žalobci tyto podklady pro rozhodnutí týkající se konkrétních důvodů pro nařízení výkonu služby přeschas v rozhodném období, nebyly a nemohly být známy a žalovaný jej s jeho obsahem neseznámil a odepřel mu tak možnost se k nim před rozhodnutím ve věci vyjádřit.
74. Správní soudy v minulosti opakovaně připustily subsidiární užití zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) v řízení vedeném podle zákona č. 361/2003 Sb. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, čj. 3 Ads 79/2011 - 62, uzavřel, že *„správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Za správní řízení je tedy třeba považovat jak řízení podle správního řádu, tak i řízení podle zvláštních zákonů. V tomto směru je totiž zcela nerozhodné, zda příslušný postup správního orgánu je upraven obecným předpisem (správním řádem) nebo zvláštním (speciálním) předpisem. ... V této souvislosti je zároveň nezbytné připomenout, že mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně (subsidiárně) použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Je-li přitom ve zvláštním předpise obsažena příslušná právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není náležitě upraven, použije se správní řád podpůrně (subsidiárně) v rozsahu neupraveného institutu. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu. Podle § 170 tohoto zákona v řízení ve věcech služebního poměru „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“, přičemž služební funkcionář v něm vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje v části XII. poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu na základě ustanovení § 1 odst. 2, které zakládá subsidiaritu správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup.“*
75. Soud podotýká, že z toho, že v ustanovení § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. absentuje pravidlo odpovídající pravidlu stanovenému v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož je odvolací orgán povinen postupovat v případě doplnění podkladů v odvolacím řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu a umožnit účastníku se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, nelze dovozovat, že by takové pravidlo s ohledem na principy spravedlivého procesu nemělo své uplatnění i v tomto typu řízení. Je totiž zjevné, že bez subsidiární aplikace uvedeného pravidla by v daném skutkovém kontextu bylo právo účastníka řízení vedeného podle zákona č. 361/2003 Sb. zcela popřeno.

76. Opačný výklad by zcela vyprázdnil právo žalobce zaručené mu shora citovaným ustanovením § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. a vedl by *ad absurdum* k tomu, že by služební funkcionář v prvním stupni mohl vydat rozhodnutí bez jakékoli opory ve správním spisu s tím, že by žalovaný mohl za účinnosti úpravy ve znění do 30. 6. 2017 kompletní podklady obstarat a do spisu doplnit teprve v rámci odvolacího řízení a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí posléze zamítnout, přičemž účastník řízení by se tedy o podkladech pro rozhodnutí dozvěděl teprve z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, aniž by se k nim však mohl před vydáním meritorního rozhodnutí jakkoli vyjádřit. Takovou možnost nelze s ohledem na principy spravedlivého procesu, mezi něž nepochybně patří i právo být seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ještě před rozhodnutím orgánu veřejné moci, podle soudu připustit (srov. např. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 83/2014 - 43)
77. V posuzovaném případě přitom nelze uzavřít, že by snad toto procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí, např. z důvodu, že byl žalobce bez ohledu na uvedené se všemi důvody pro vydání rozhodnutí i tak seznámen. Žalobce totiž závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí zpochybňoval, poukazoval na nepodloženost údajů obsažených v analýze přesčasových hodin, jež byla jeho součástí, a trval zcela důvodně na tom, aby byly do spisu zařazeny prvotní podklady, z nichž by vyplývaly konkrétní důvody pro nařízení výkonu služby přesčas. Poté, co se tak k jeho výzvám stalo, však s těmito podklady, na nichž žalovaný své rozhodnutí založil a o něž opřel svá klíčová skutková zjištění (nadto odlišná od skutkových zjištění učiněných služebním funkcionářem v prvostupňovém rozhodnutí), žalobce seznámen nebyl a žalovaný rovnou přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí. Význam konkrétních důvodů pro nařízení výkonu služby přesčas ve vztahu k jednotlivým případům, kdy se tak stalo, přitom zcela zjevně vyplývá z výše rekapitulovaných judikatorních mantinelů posuzování zákonnosti rozhodnutí služebních funkcionářů souvisejících s § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.
78. Soud proto uzavírá, že žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení a zatížil řízení zásadní procesní vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když žalobci neumožnil, aby se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámil s doplněnými podklady pro rozhodnutí, o něž následně žalovaný své meritorní posouzení přímo opřel a na němž postavil svá pro posouzení věci klíčová (a od skutkových závěrů v prvostupňovém rozhodnutí odlišná) skutková zjištění, a aby se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřil. Z uvedeného důvodu soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
79. Se zřetelem ke shora identifikované zásadní procesní vadě soud za této situace nepřistoupil k vypořádání zbývajících žalobních bodů, neboť jimi žalobce brojil již proti samotným skutkovým a navazujícím právním závěrům, resp. proti procesu dokazování. Vypořádání těchto námitek by však bylo za tohoto stavu předčasné, neboť nelze vyloučit, že žalovaný své skutkové závěry v návaznosti na vyjádření žalobce k doplněným podkladům pro rozhodnutí reviduje, popř. jinak odůvodní.
80. Soud nicméně s odkazem na dříve uvedené z důvodu procesní ekonomie pro úplnost podotýká, že žalovaný by měl v dalším řízení zohlednit závěry vyslovené ve shora rekapitulované rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, v níž jsou podrobně rozebrány jednotlivé důvody nepřítomnosti na pracovišti z pohledu možného nařízení

služby přesčas. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zjevné, že v něm přijatý právní názor těmto východiskům neodpovídá.

81. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil pro shora popsanou vadu řízení, jež měla v daném případě z vyložených důvodů vliv na jeho zákonnost. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené výše v odůvodnění tohoto rozsudku a zajistí žalobci realizaci jeho práva na vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, s nimiž mu umožní se seznámit. Žalovaný se přitom neopomene s takovým případným vyjádřením žalobce v odůvodnění nového rozhodnutí o odvolání přezkoumatelným způsobem vypořádat.
82. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu